לא א ב ג מיי׳ פ״כ מהל׳

נד.

א) [צ"ל להס], ב) [צ"ל ולא], ג) שבועות ה: נגעים פ"א מ"א, ד) [שבועות ו:], מ"ח, ד) [מדל לא:], ו) [בילה לג.], ז) כלאים פ״ח מ״ו ןב״ק נד:], ה) ול"ל והתנון, ע) כלאים מי מ"י (יבמות ה': מנחות לנ", י) [בילה כט:], לנ", י) [בילה כט:], כל [ברכות כד. ושם נסמן], לטן ברכות כד. ושם נסמן], () [יעב"ץ מח"ז], מ) [עי" רש"י יחוקאל כז יח ולמר לחר], ל) [ל"ל אחר ד"ה והתנ], ב) [וע' תוספות מנחות ל:

גליון הש"ם

יתש"י ר"ה שמכבנין וכו' ביום שנולר. עי רש"י יחוקאל כו יק: שם ר"ה כלאים החבלים וכו' דבר מתכוין אסור. עי קת ע"ל נרט"י ד"ה נוטל: תום' ד"ה רב וכו' דאיכא דמפכי להו לתנאי. כעין זה מגילה לב ע"ח:

מוסף רש"י

בן יומו. ניוס הולדו בן יומו. כיוט שמכבנין (שבועות ה:). שמכבנין אותו למילת. כמו (גיטין יד:) תותן כנותי לנתי, פרמוי"ל, והוא נית נפש שקורין נושק"א, שמחברין בו פתיחות פי החלוק, כך כשנולד הכבש והאם לוחכתו כשנולד הכבש והחם נוחכתו אין אחרו נקי באותו יום, והרוצה להצניעו לחילת עושה לכבש מעטה עור ומכבנו עליו שלא ימפרד ונמצא האמר מכוסה כל הימים האמר מכוסה כל הימים במחולות, הרו ליה חינגה ביצה לג.). התוכף תכיפה אחת. מופר מחינה לחת אחות. עופר מנויכים ממת (מנחות לט.) פוינ"ט, שמוחב מחיבה אחת במחט וחיבר כלאים בגד למר ובגד פשחים יחד, אינו חיבור בפחות משתי המעשה (ע"ז עד.).

מוסף תוספות

י. א. ולהאי לישנא גנובי למה להו. כיטנ״6. ב. ומר הלכה כמר. תוס' הרח"ש. ג. [פי'] לר' יהודה ור' יוסי, ג. [פיי] לר׳ יהודה ור׳ יוסי, ודכוותה פרקינן בעלמא. ריענ״ל. ד. למשוך. סיי סר״ן. ה. דליכא משוי מסתמא. ריענ״ל. ובכלאי בהמה לא אסרינן אלא בותור לא אסויבן אלא כשעושין מלאכה כדכתיב לא תחרוש בשור ובחמור יחדו. פסקי הרח"ש סימן ה'. ו. הוא לבדו. מוס׳ הכח״ש. ו. ואע"ג דבשבת מיירי ברישא קתני אגב גררא דינא דחבלים בחול. הרא"ש סימן ה'. (עי' מהרש"א). ט. אגב שמנים. מהכק"ח), ט. אגב שמנים. ריטנ"א, י. שחל להיות בע"ש. ריטנ"א. (ע" מהר"ס), יא. דהכא הא איכא משוי. ריטנ"א, יב. ולהאי שינויא אטור לנהוג שור וחמור הקשורים יחבל. פסקי הלח"ש סימן ה'. ומ"מ בלא כריכה לא מיתסר אע"ג שנושאים החבלים דלא חשיבא יחדיו כשאין . החבל שביניהם קשור

שים זונה. נוטריקון דשחחות: שית. בית הבשת: שכבולין. לשון עד בברא. מפרש ר"י עד השוק כדאמר בפ' במה אשה (לקמן דף כבלי ברזל. קשורה: ויקרא להם. בעשרים יושתים עיר שנתן שלמה לחירם משתעי קרא: מכובלין. מעוטפין ומקושרין: עבידתא. אנגריא של מלך: חומטון. מלחה ומתבקעת: דמשתרגא בה כרעא.

טובעת כה הרגל: עד ככלת. פרק התחתון שקורין קויל"ה: שמכבניו. שית זונה ונצורת לב: הרחלים יוצאות קושרין בגד סביבו ° ביום שנולד כבולות: מאי כבולות "שמכבלין אליה שלמרו נקי ומשמר למרו שלא יטנף: שלהן למטה כדי שלא יעלו עליהן הזכרים מאי משמע דהאי כבול לישנא דלא עביד למילת. לעשות מצמרו כלי מילת י: מרבנין. על שעושין כמין קרסי פירי הוא דכתיב ימה הערים [האלה] אשר מתכת לחבר הבגד כמו תנתן כבינתי נתת לי אחי ויקרא יְּ(להן) ארץ כבול עד היום לבתי (גיטין דף טו.) נושק"א בלע"ו: הזה מאי ארץ כבול א"ר הונא שהיו בה בני באנפי נפשה. ולא אפלוגתא דמתני': אדם שמכובלין בכסף ובזהב אמר ליה רבא וחיכח דמסני. להח דשמוחל חהח: כך הלכה. דליבש מותר ולחלב אי הכי היינו דכתיב 20 (כי לא) ישרו בעיניו אסור: **אבל מי מפיס.** מי מטיל מפני שמכובלין בכסף ובזהב לא ישרו בעיניו גורל ומבחין איזו ליבש ואיזו לחלב אמר ליה אין כיון דעתירי ומפנקי לא עבדי והרואה אותם לרורות ליבש אומר עבידתא רב נחמן בר יצחק אמר ארץ חומטון היתה ואמאי קרי לה כבול דמשתרגא דלחלב הוא ואתי למישרי תרווייהו: לת"ק. דמתני' דשרי בתרוייהו: בותבי' מטולטלת. י"מ פושל"ח בה כרעא עד ככלא ואמרי אינשי ארעא מכבלא דלא עבד פירי: כבונות: מאי שתחת זנבו וי"מ מרדעת והאחרון נראה בעיני דאי רצועה שתחת כבונות ישמכבנין אותו למילת יכדתנן שאת הזנב קשורה ומחוברת לסרגא ואיר כצמר לבן יימאי צמר לבן אמר רב ביבי בר תפול וטעמא דמתני׳ משום שמא אביי כצמר נקי בן יומו שמכבנין אותו תפול ומייתי לה הוא: לא עקוד למילת: והעזים יוצאות צרורות: איתמר רב ולה רגול. מפרשינן בגמ׳ שעוקדים אמר יהלכה כר' יהודה ושמואל אמר הלכה ידיהם עם רגליהם בכבלים שלא כר' יוםי ואיכא דמתני להא שמעתא באפי יברחו: ולא יקשור גמלים זו לזו וימשוך. האחד כדמפרש בגמרא: נפשיה רב אמר ליבש מותר ולא לחלב ושמואל אמר אחד זה ואחד זה אסור ואיכא ובלבד שלא יכרוך. החבלים בכרך אחד ובגמרא מפרש טעמא: דמתני לה אהא עזים יוצאות צרורות ליבש גבו׳ בונבו ובחוטרתו. דכיון דקשורה אבל לא לחלב משום ר' יהודה בן בתירא בשניהם לא נפלה: אמרו כך הלכה אבל מי מפים איזו ליבש ואיזו לחלב ומתוך שאין מכירים אחד זה חלדרוב"א שיש לכל גמלים על גביהם: בשלייתה. דכיון דכאיב לא מנתחא ליה. ואחד זה אסור אמר שמואל ואמרי לה אמר ול"נ מטולטלת כר קטן מלא מוכין נותנין לו תחת הזנב כדי שלא תשחית הרצועה הבשר לפי שהמשוי שעל גבה כשהגמל יורד מכביד ויורד כלפי נוארה אלא שהרצועה מעכבתו: יד ורגל. אחד מן הידים ואחד מן הרגלים כובל ביחד: יד על גב זרוע. אחד מידיו כופף כלפי מעלה והושר כדי שלא יהו לו אלא ג' רגלים לברוח: שתי ידים. כחחד חו שתי רגלים כאחד: ואכתי לא דמי. האי תנא לדרב יהודה: רישת וסיפת ניחת. כדרב יהודה אבל מליעתא דקתני או שתי ידים או שתי רגלים קשיא לדרב יהודה דלא קרי עקוד אלא יד ורגל כילחק בן אברהם דכתיב (בראשית כב) ויעקד כפף ידיו ורגליו לאחוריו וקשר יד ורגל יחד ונפשט לוארו לחחוריו: לחינגח. לשוק למוכרם. חינגא ע"ש שסובבין את השוק מחולות מחולות עגולות של בני אדם: לענין

כלחים שנו. האי שלא יכרוך דמתני׳

לא שייך ביה איסור שבת אלא משום

כלאים אסר ליה כדמפרש ואזיל:

סג:) בירית באחת כבלים בשתים שמניחין הכבלים בשוק: רב אמר דיבש מותר בו'. וא"ת" לימא מר הלכה כמרב וי"ל משום פדאיכא דמפכי להו לתנאיגם:

הלבה כר' יהודה בן בתירא. הא דנקט ר' יהודה בן בתירה ולא נקט ר' יוסי משום דבמקום שאין עושין כלל אלא כדי ליבש שרי ר' יהודה בן בתירא דלא שייך התם מי מפיס ור' יוסי אוסר משום דילמא נפיל: ר"ת גריס

אמר רב הלכה כת"ק ושמואל אמר כו' וכן כי אתא רבין א"ר יוחנן הלכה כתנא קמא. ואמי שפיר איכא דמתני לה לדרב ושמואל דלעיל אהא:

והתנן אדם מותר עם כולם לחרוש ולמשוך. וא״ת אפי׳ יהא אדם נמי אסור הקשה דמאי כלאים שייך הכא כיון שאינו מושך בעגלה ובקרון דהא בשבת אייריה ואין לומר דאסור להנהיג בכלאים אפי׳ לא ימשוך שום דבר דאם כן יהא אסור להוליך ולהזיז ממקומו שור פסולי המוקדשין דחשיבי כשני מינים כדאמרי' בפרק בתרא דמכות (דף כב.) המנהיג פסולי המוקדשין לוקה גוף אחד הוא ועשאו הכתוב שני גופים וי"ל דה"ק אילימא כלאים דאדם והא דהתני ובלבד שלא יכרוך בחול קאמר יכדאוקימנא לעיל (פ״ב דף כג:) ולא ולה בשמן שריפה דאיירי ביו"ט' ומיירי שמושכין שום דבר אי נמי י"ליא דחשיב משיכה מה שנושאים שניהם

את החבלים^{יב}:

רב יהודה אמר שמואל הלכה כר' יהודה בן בתירא כי אתא רבין אמר ר"י הלכה כת"ק: בותני ובמה אינה יוצאה לא יצא גמל בממולמלת לא עקור הלכה בחיק. בחונב הבנות אינו הצאו לא בא גבול בנובינו לא עקור ולא רגול וכן שאר כל הבהמות ילא יקשור גמלים זה בזה וימשוך אבל מכנים חבלים לתוך ידו וימשוך ובלבד שלא יכרוך: גבו' תנא דלא יצא הגמל בממולמלת הקשורה לו בזגבו אבל יוצא הוא בממולמלת הקשורה בזגבו ובחומרתו אמר רבה בר רב הוגא יוצא הגמל במטולמלת הקשורה לה בשילייתה: לא יִעקוד ולא רגול: א"ר יהודה יּעקוד עקידת יד ורגל כיצחק בן אברהם רגול שלא יכוף ידו על גבי זרועו ויקשור מיתיבי עקוד שתי ידים ושתי רגלים רגול שלא יכוף ידו על גבי זרועו ויקשור הוא דאמר כי האי תנא דתניא עקוד עקידת יד ורגל או שתי ידים ושתי רגלים רגול שלא יכוף ידו ע"ג זרועו ויקשור ואכתי לא דמי בשלמא רישא וסיפא ניחא מציעתא קשיא אלא הוא דאמר כי האי תנא עקוד עקידת יד ורגל כיצחק בן אברהם רגול שלא יכוף ידו על גבי זרועו ויקשור: ולא יקשור גמלים: מאי טעמא אמר רב אשי משום דמיחזי יכמאן דאזיל לחינגא: אבל מכנים: אמר רב אשי לא שנו אלא לענין כלאים כלאים דמאי אילימא כלאים דאדם והתנן "אדם ימותר עם כולם לחרוש ולמשוך אלא כלאים דחבלים יוהתניא ייהתוכף חתכיפה אחת אינה חיבור לעולם כלאים דחבלים והכי קאמר ובלבד שלא יכרוך ויקשור אמר שמואל "וכלבד שלא יצא [חבל] מתחת ידו מפח והא תנא דבי שמואל מפחיים אמר אביי השתא דאמר שמואל מפח ותנא דבי שמואל מפחיים שמואל מהלכה למעשה אתא לאשמעינן והתניא

י כלחים דחבלים. שיש בהן חבלי למר וחבלי פשתן וכי כריך להו הוו כלאים וידו מתחממת באחיותן וקסבר ° דבר שאין מתכוין אסור: אי נימא כלאים דאדם. דכי כריך להן סביבות ידו נמצא קשור עם הגמלים ופעמים שהן מושכין שום דבר ונמצא אדם וגמל מנהיגין יחד: והסגן אדם מותר עם כולם. עם כל הבהמות לחרוש ולמשוך שלא אסרה חורה אלא שני מיני בהמה יחד כעין שור וחמור ומשנה זו במסכם כלאים: הסוכף. בגדי למר ופשמים: בסכיפה החת. כגון ע"י מחט פעם החת הו שקשר קשר החד: הינו חיבור. דכתיב (דברים בכ) צמר ופשתים יחדו לא אסרה התורה אלא חבור יפה המתקיים: כריכה וקשירה בשתי תכיפות: שלא יצא חבל. ראש החבל לא יצא מתחת ידו טפח למטה דדמי כמי שנושאה בידו ולא מתחזיא שהיא מאפסר הגמלים: שמואל. דאמר טפח לאורויי הלכה למעשה אתא לאשמעינן דהבא לימלך לפנינו אמרינן ליה טפח שלא להקל באיסורין ומיהו עד טפחיים ליכא איסור:

צמו השורה שיכרוך עובר משום כלאים. והתגן התוכף תכיפה אחת אינה חבור, הנה תכיפה שהיא כגון תפירה אחת אינה חיבור וכ"ש כריכה שאינה חיבור. ושניגן מתניתין לא יכרוך ויקשור שנמצאת כריכה (ותפירה) [וקשירה] כען שחת תכיפות אמר שמואל ובלבד שלא יהא אפסר יוצא מתחת ידו טפח. ואסיקנא הלכה למעשה שלא יהא אפסר יוצא מתחת ידו טפח, כלומר אינו מש(ו)לשל האפסר מתחת ידו כדי כריכה. וכן לא יהא אפסר הניתן בראש הבהמה וראש האפסו ביד [האדם] המושך הבהמה, [וכן לא יהא האפסר] אותו דביני ביני יגביהנו שלא יהא קרוב לקרקע טפח, וכן הלכה. פי' מטוטלת, צביחה.

שבת הלכה יב סמג לאוין סה טוש"ע א"ח סי" שה סעיף ו: לב ד מיי שם הלכה ט :טוש"ע שם סעי" טוו לג ה מיי׳ שם הלכה י סעיף יד: לה ז מיי׳ פ״ט מהל׳ כלאים הלכה יו״ד סמג לאוין רפ״ב טוש״ע י״ד סי׳ רלו הלכה כד סמג לאוין רפג טוש"ע י"ד סי ש' סעיף ב: לו ט מיי פ"כ מהלי שבת

תורה אור השלם ו ויאמֶר מָה הָעָרִים הָאֵלֶּה 1 אֲשֶׁר נְתַתָּה לִי אָחִי וַיִּקְרָא לְהֶם אֶרֶץ כְּבוּל עַד הַיּוֹם מלכים א ט יג ַהַיָּה: מיכים אַ טּיג 2 וַיַּצֵא חִירְם מִצֹר לְרְאוֹת אֶת הָעָרִים אֲשֶׁר נָתַן לוֹ שלמה ולא ישרו בעיניו: מלכים א ט יב

הלכה ט סמג לאוין סה טוש"ע א"ח סיי ש"ה סעיף

לעזי רש"י קויל"א [קיביל"א].

קרסול. נושק"א. סיכה, מכבנה. פושל"א. רתמת-זנב.

רבינו חננאל

שית זונה. כבולות, מלשון וגו'. ופירושה דמישתקעא . כרעא בגוה כי כבלא שהיא כועא בגווז כי כבלא שהיא עפרא וחול, וזו היא חומטון. **כבונות**. מכבנין עור הטלה מיום לידתו עד ח' ימים. וזהו צמר רך הנקרא מילא. ר׳ . אומר עזים יוצאות צרורות דאשתכח' ת"ק דברייתא כר' יהודה דמתניתין, ורב אמר הילכתא כוותייהו, . הלכה כמותם. ואפילו ר' ה... יהודה לא זה, כך הלכה, לצרור י-המה לצמקן כדי י-המה מותר, אבל מי מפיס, כלומר מי אבל מי מפיס, כלומר מי המבחין בין קשירת דד ליבש, לקשירת דד לחלב. וקי"ל הילכתא כרב באיטורי, וכן הילכתא, ואע"פ שר' יוסי חולק, לא יצא הגמל במטולטלת כו׳. בו הרוח, אבל יוצא בזנבו הקשורה בחטרתו שלא חירום רו הרוח. לא טפוד בן אברהם, רגול שלא יכוף על זרועו ויקשור, ותניא כוותיה. ולא יקשור גמלים מלשון חג איד חגיגת גוים. יכרוך. אתינן למימר . משום דנראה כאילו מושך . האדם עם הבהמה ומשום משום חיישינו דלמא חבל אחד